

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς κατὰ τὴν

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικοῦ δραχ. 7.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.—'Εν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
'Οδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

'Εν Ἀθήναις, τὴν 29 Νοεμβρίου 1897

'Ετος 49^{ον}.—'Αριθ. 50

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 389)

Ὁ Ἐκτωρ παρητήθη τῆς ιδέας νὰ φθάσῃ εἰς Βιγκέννας. Οἱ ἐχθροὶ κατεῖχον ὅλον ἐκεῖνα τὸ μέρος. Ὁ στρατάρχης Μαρμών, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς χθὲς κατεῖχε τὰ περίξ χωρία, ἠναγκάσθη νὰ χωρήσῃ πρὸς τὴν πόλιν καὶ νὰ συναθροίσῃ τὸ ὀλιγάριθμον στρατεύμα του πρὸ τῆς πύλης τοῦ Τρόν. Ἀνεπαρκῆς τῶντι ἦτο ἡ δύναμις, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν υπεράσπισιν τῶν Παρισίων, κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ἐχθροῦ. Νεοσύλλεκτοι ἄπειροι, τραυματίαι μόνις ἰαθέντες, ἐργάται ἀκατάρτιστοι, μαθηταὶ νεαρῶτατοι—ἰδοὺ ἐκ ποίων στοιχείων ἀπετελεῖτο ὁ στρατὸς τῆς ἀμύνης. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ μεγάλας ἀξιώσεις· ἤθελε μόνον νάνθῃ, ἕως νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ φθάσῃ ὁ Αὐτοκράτωρ.

Μὴ δυνάμενος νὰ μεταβῇ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, ὁ Ἐκτωρ ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ ὀριστικῶς καὶ νὰ τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν στραταρχῶν, ἀναλαμβάνων τὴν συνήθη του ὑπηρεσίαν. Διήλθε λοιπὸν τὴν ἡμέραν μεταβαίνων ἀπὸ τοῦ Τρόν εἰς τὸ Κλισσύ, — εἰσόδον τὴν ὁποίαν υπερέσπιζεν ὁ στρατάρχης Μορτιέ, — καὶ φέρων ὅλον ἐν διαταγὰς ἀπὸ τοῦ ἐνδὸς σώματος εἰς τὸ ἄλλο, ἐν ᾧ αἱ σφαῖραι ἐσύριζον παρὰ τὰ ὦτά του, καὶ αἱ ὀβίδες ἐξερρηγνύοντο δύο βήματα ἀπ' αὐτοῦ.

Ἐπὶ δέκα ὥρας ἡ μάχη παρετάθη λυσ-

σαλέα. Ἀλλὰ τί ἰσχύει ἡ ἀνδρεία ἀπέναντι τοῦ ἀριθμοῦ; Ἄν εἶχεν ἔλθῃ τοῦλάχιστον ὁ Ναπολέων!

Ὡρὰ 3 μετὰ μεσημβρίαν· ὁ Ἐκτωρ, ἔφερε διαταγὴν τοῦ στρατάρχου Μαρμών πρὸς τὸν στρατάρχην Μονσαί, διοικητὴν τῆς Ἐθνοφρουρᾶς, ὁ ὁποῖος τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπέβλεπε τὰ τῆς ἀμύνης ἐνὸς ὁδοφράγματος, ἀναγερθέντος ἐκεῖ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Κλισσύ. Πλησιάζας πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ὁ Ἐκτωρ, διέκρινε καὶ μίαν πολὺ γνωστὴν φυσιογνωμίαν: Ἦτο ὁ γηραιὸς Περδύλλης, μὲ πρόσωπον μαῦρον ἐκ τῆς πυρίτιδος, κροτῶν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου διὰ τοῦ ξυλίνου του ποδός, συμβουλευὼν, ἐνθαρρύνων, βοηθῶν, τρέ-

χων παντοῦ· καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἱστάμενος διὰ νάναφωνήσῃ: «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!»

Πλησίον τοῦ ἱστατο ὁ Πέτρος Πομπόνης, γεμίζων καὶ ἀδειάζων τὸ ὄπλον του μὲ τόσῃ ταχύτητι καὶ δεξιότητι, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι δὲν ἔκαμεν ἄλλην δουλειάν εἰς τὴν ζωὴν του...

Καὶ τρίτος γνώριμος ἀκόμη. Ὅταν τὸν ἀνεγνώρισεν ὁ Ἐκτωρ, ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως. Ἦτο ὁ πολίτης Δαγκέν. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐγέμιζε τὸ ὄπλον του, παλαιὸν κυνηγετικὸν τυφέκιον, κατὸν ἀπὸ τὴν πολύωρον χρῆσιν. Ὁ Περδύλλης, ὁ Πομπόνης, ὁ Δαγκέν!... τί ἀπρόοπτοι συναντήσεις!

— Πῶς! μπάμπι-Δαγκέν, καὶ σεῖς ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ. Καὶ σεῖς ἐδῶ!..

— Καὶ γιατί ὄχι, παλλικάρι μου; γιατί ὄχι, παρακαλῶ; ἡρώτησεν ὁ πολίτης ζωηρότατος. Ποῦ εἶνε ὁ Κόρσος;

— Ἐρχεται· θὰ ἔλθῃ χωρὶς ἄλλο, ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ. Ἀς μὴ πορῶμεν νὰ βαστάξουμε ὀλίγη ὥρα ἀκόμη, καί...

— Καὶ γιατί νὰ μὴ εἶνε ἐδῶ; διέκοψεν ὁ γηραιὸς δημοκρατικὸς. Γιατί νὰ μὴ ἀναγκάζῃ, ἡμᾶς τοὺς φιλησυχούς πολίτας, νὰ κάμνωμεν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἐκεῖνος;

— Θὰ ἔλθῃ· ἔρχεται σὰς λέγω!

— Ἡ του φαίνεται πῶς ἔχουμε τὴν ὁρεξί του; ἐξηκολούθησεν ὁ Δαγκέν. Καὶ ὅμως, ναί, πρέπει νὰ πολεμήσουμε, πρέπει νὰ κάμουμε τὰ δυνατὰ μας γιὰ νὰ διώξουμε αὐτοὺς τοὺς χαμένους τοὺς Συμμά-

«Ὁ Περδύλλης, ὁ Πομπόνης, ὁ Δαγκέν!.. τί ἀπρόοπτοι συναντήσεις!» (Σ. 393, στ. γ').

χους. Ἄ, τί νά σου 'πῶ ἂν ἐπρόκειτο νά ἐκλέξω μεταξύ αὐτῶν καί τοῦ Κόρσου, θά ἐφώναζα: Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!

Τὴν στιγμήν ἐκείνην φλόξ ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ στόμιον ἐνὸς ἐχθρικοῦ τυφεκίου ἀπέναντι, καὶ ἀντήχησε πυροβολισμός. Ὁ πολίτης Δαγκέν ἐκλονίσθη, ἐστράφη περὶ αὐτὸν καὶ κατέπεσε.

Ὁ Ἐκτωρ καὶ ὁ Πομπόνης ὤρμησαν πρὸς αὐτόν.

— Ἐπληρώθη! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ.

— Ἀπέθανε! εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Ἀπέθανε; ἂ, τὸν καίμενο τὸ μπάρμπα Δαγκέν! . . ἀπέθανε;

— Ναί! ἡ σφαῖρα τὸν ἤρπε 'στὴν καρδιά.

— Ἀπέθανε! Χάριν ἐκείνου τὸν ὁποῖον ζεμίσει, χάριν τῆς Γαλλίας, τὴν ὁποῖαν ἡγάπα . . . Καὶ ἀπέθανε καθ' ἡν στιγμήν, διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φοράν εἰς τὴν ζωὴν του, ἐξέβαλε τὴν κραυγὴν πού του ὑπηγόρευεν ὁ πατριωτισμός του: Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!

Τὸ τηλεβόλον ἐσίγησεν ἡ μάχη ἐτελείωσεν· οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δύο στρατῶν πρὸ μικροῦ συνωμολόγησαν ἀναχωρήν, διὰ νὰ σταματήσῃ ἡ ἀνωφελὴς αἱματοχυσία. Ἡ τελευταία βολὴ τυφεκίου ἦτο ἐκείνη, ἣ ὁποία εἶχε φονεύσῃ τὸν πολίτην Δαγκέν!

Οἱ αὐτοσχέδιοι μαχηταί, οἱ ὁποῖοι ἐδείξαν ὅλοι διαγωγὴν ἀληθῶν στρατιωτῶν, μετὰ κόπου συγκρατήθησαν νὰ φήσουν τὰ ὅπλα. «Οἱ ἥρωες τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἡμέρας, — λέγει ὁ Σατωδριάνδος, — ὑπῆρξαν οἱ ἐκατὸν πεντήκοντα νεαροὶ μαθηταὶ τοῦ Πυλυτεχνείου. . . .

Περικυκλωθέντες ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἠρνήθησαν νὰ παραδοθῶσι, καὶ ἐδέησε νὰ τοὺς ἐκδιώξουν διὰ τῆς βίας. Εἰς ῥῶσος γρεναδιέρος τοὺς ἤρπαζεν ἕνα-ἕνα μελανοὺς ἐκ τῆς πυρίτιδος καὶ κεκαλυμμένους ὑπὸ πληγῶν καὶ ἐν ᾧ ἡγωνίζοντο ἀκόμη νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τὰς χεῖρας του, ἐκείνος τοὺς ἀνύψωνεν εἰς τὸν ἀέρα, μὲ κραυγὰς νίκης καὶ θαυμασμοῦ, καὶ τοὺς παρέδιδεν αἱμάσσοντας εἰς τὰς μητέρας των.»

Μετὰ μίαν ὥραν, πένθιμος συνοδεία ἐφθάνεν εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπεῖον· διότι ἐκεῖ, ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνων, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ὡς συγγενεῖς του, ἐνόμισεν καθήκον του ὁ Ἐκτωρ νὰ μεταφέρει τὸν νεκρὸν τοῦ ἀτυχοῦς Δαγκέν.

Ἡ δεσποινὴς Μορανζὴ καὶ ἡ Ἑρριέττα ἔκλαιον μετὰ τοῦ Ἐκτορος· ἀλλ' ὁ ἀρχιεπισκοπὸς εἶπε μὲ μεϊδιάμα μεγαλοκλήρον:

— Καὶ ὅμως τοιοῦτος θάνατος ἡρμοζεν εἰς πατριώτην, ὁποῖος ἦτο ὁ λαμπρὸς μας φίλος. Ἴσως τὸ μέλλον νὰ τῷ ἐπεφύλασσε μεγαλητέρας ἀκόμη λύπας! Οἱ Βουρβῶνοι θά ἐπανέλθουν. Τίς οἶδε, μήπως διὰ τὸν ἀγνὸν δημοκρατικὸν δὲν θά ἦτο σκληρότερον νὰ

βλέπῃ αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου, παρὰ τὸν Ναπολέοντα!

Μὲ καρδίαν σπαρασσομένην ὑπὸ λύπης, ὁ Ἐκτωρ ἐξήλθε τῶν Παρισίων διὰ τῆς πύλης τοῦ Μονρούζ, ἐλευθερὰς ἀκόμη, σκοπεύων νὰ διευθυνθῇ πρὸς τ' ἀνατολικά, ἐφ' ὅσον ἐδίδεκεν ὅτι ἡδύνατο νὰ το κάμῃ μετ' ἀσφαλείας. Καὶ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του, ἀνυπομονῶν νὰ φθάσῃ πλησίον τοῦ Αὐτοκράτορος τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον τὸν ἐφαντάζετο δυστυχέστερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ'.

Ο ΕΝ ΦΟΝΤΑΙΝΕΒΛΑΔ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας, ὁ Ἐκτωρ ἐφθασεν εἰς τὸ χωρίον Ζουβιζύ, ἀπέχον περὶ τὰ εἰκοσιπέντε χιλιόμετρα ἐκ Παρισίων. Ἀνθρωπὸς τις, προφανῶς τεταραγμένος, ἐπεριπάτει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ὑπὸ τὸ ὄχρον φῶς τῆς σελήνης, ἡ ὁποία ἐπρόβαλλε κατὰ διαλείμματα ἐκ τῶν νεφῶν, ὁ Ἐκτωρ τὸν ἀνεγνώρισεν. . .

Ἦτο ὁ Αὐτοκράτωρ.

Εἶχε λάβῃ ἀπὸ τῆς προτεραίας ἐπιστολῆν, περιέχουσαν τὰς λέξεις ταύτας: «Ἡ παρουσία τοῦ Ναπολέοντος εἶνε ἀναγκαία ἂν δὲν θέλῃ νὰ ἴδῃ τὴν πρωτεύουσάν περιερχομένην εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, δὲν πρέπει νὰ χάσῃ οὔτε στιγμήν.»

Καὶ ἀνεχώρησεν ἀμέσως ἐφιππος, ἐγκαταλείψας τὴν πρὸς ἀνατολὰς πορείαν, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἀγγεῖλῃ πρὸς τὴν Αὐτοκρατείαν· ἐφθασεν εἰς Τρόγγην, ὅπου ἐκοιμήθη, καὶ τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ἐξεκίνησε πάλιν. Τὸ ἐσπέρας, ἐλκεῖνον καλαθόπλεκτον ἀμάξιον ἐσταμάτα εἰς τὸ Φρομαντώ, πλησίον τοῦ Ζουβιζύ, καὶ τρεῖς ἄνδρες κατήρχοντο ἐξ αὐτοῦ: ἦσαν ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ οἱ συνοδευόντες αὐτὸν Μπερτιέ καὶ Γκωλαινκούρ.

Μόλις πεζεύσας, ἔμαθε τὰ ἀπαίσια γεγονότα: τὴν παράδοσιν τῶν Παρισίων καὶ τὴν φυγὴν τῆς ἀντιβασιλεύουσας Αὐτοκρατείας μετὰ τοῦ υἱοῦ του. Δὲν παρητήθη ἐντοῦτοις τῆς ιδέας νὰ φθάσῃ καὶ τώρα εἰς Παρίσιους, ἐλπίζων ἀκόμη νὰ ἐξεγείρῃ τὸν λαόν καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πόλεμον. Ἀναμύνων νὰ ζεῦξουν τὴν ἀμαξίαν του, ἐπεριπάτει, ὅπως εἶδαμεν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

— Ποῖος εἶνε; εἶπε, βλέπων ἕνα ἵππεά ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ καταβαίνοντα ἐκ τοῦ ἵππου του.

— Ἄ, σεῖς εἰσθε, ὑπολογαγὲ Ἀλβὰ; Ἐρχεσθε ἀπὸ τὸ Παρίσι; Τί νέα;

Ὁ Ἐκτωρ ἐπεβεβαίωσεν ὅσα ἐγγνώριζεν ἡδὴ ὁ Αὐτοκράτωρ, καὶ προσέθεσεν:

— Οἱ Παρισινοὶ ἐπολέμησαν ὡς λέγοντες ἄλλ' οἱ ἐχθροὶ ἦσαν πολυαριθμότεροι. Ὡ, ἂν εἰσθε σεῖς, Μεγαλειότητε!

— Ναί, ναί, τὸ ἡξέυρω· ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶμαι πανταχοῦ παρών! ἀπήντησεν ὁ Ναπολέων, σαρώων τὴν ὁδὸν διὰ τοῦ μαστιγίου του, ὅπως ἔκαμινεν ὁσάκις ἦτο στενοχωρημένος. Ἀλλ' ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς δι' ἐνέργειαν. Τρέξε εἰς τὸν Σταθμόν, παιδί μου, καὶ εἰπὲ νὰ ζεῦξουν γρήγορα. Πρέπει νὰ φθάσω εἰς τὸ Παρίσι. Θεέ μου, Θεέ μου, πῶς ἀργοῦν ὅλοι σήμερα! Ἐλα, θά ἐτοιμασθῇ γρήγορα ἡ ἀμαξία μου ἢ ὄχι;

— Ἀλλά, Μεγαλειότητε, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὁ Ἐκτωρ, ἡ πόλις παρεδόθη, οἱ ἐχθροὶ εἶνε μέσα. . .

— Καὶ τί θέλεις νὰ 'πῇς μ' αὐτό; εἶπεν ὁ Ναπολέων. Τὰ ἴδια θά ψάλλῃς καὶ σύ; Τὸ Παρίσι εἶνε εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν. Ἔστω! Θά ὑπάγω ἐγὼ μὲ τὸν στρατόν μου καὶ θά τὸ ἐλευθερώσω. Ἐμπρός, κύριοι, ἔμπρός! Πρέπει νὰ ποσπάσωμεν τὴν πρωτεύουσάν μου ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν βαρβάρων!

— Πολὺ ἀργά, Μεγαλειότητε, εἶνε πολὺ ἀργά! εἶπε μὲ βαθεῖαν θλίψιν ὁ στρατηγὸς Μπεγιάρ, φθάσας τὴν στιγμήν ἐκείνην. Ἡ συνθήκη ὑπεγράφη, ἀδύνατον νὰ ὑπάγετε εἰς τὸ Παρίσι!

— Καὶ ποῖος ἐτόλμησε νὰ υπογράψῃ συνθήκην; ἀνέκραξεν ὁ Ναπολέων. Εἶνε ἄνθρωποι!

— Δὲν εἶνε ἄνθρωποι, Μεγαλειότητε, ἀπήντησεν ἀξιοπρεπῶς ὁ Μπεγιάρ· εἶνε γενναῖοι στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι ὁμως ἐξηναγκάσθησαν εἰς τοῦτο.

Ὁ Ναπολέων δὲν ἀπήντησε καὶ ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, πρὸς τοὺς Παρισίους, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ Ἐκτορος. Συχνὰ συνήντων καὶ ἄλλους ἀξιωματικούς ἢ στρατιώτας, ἐρχομένους ἐκ Παρισίων ὁ Αὐτοκράτωρ τοῖς ἀπηύθυνε τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν καὶ ἐλάμβανε πάντοτε τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν:

Οἱ Παρισινοὶ παρεδόθησαν διὰ συνθήκης.

Τότε, ἀναγνωρίσας ὅτι δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ κάμῃ τίποτε, ὁ Ναπολέων ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐβάδιζε σιωπηλῶς ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Φθάσας παρὰ τὴν πηγὴν τοῦ Ζουβιζύ, ἐκάθισεν ἐφ' ἐνὸς τῶν λιθίνων ἐδωλίων, τὰ ὁποῖα εὕρισκοντο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ βυθίσας τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας, παρεδόθη εἰς σκέψεις βαθείας.

Καὶ οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ διακλύσῃ τὸν πικρὸν ρεμβασμὸν τοῦ ἡττημένου κατακτητοῦ!

(Ἐπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Εὐδοκίας Δουπὸν ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ

(νανούρισμα)

Πλάγιασε καὶ ξεκουράσου, νύσταγμένο μου ἀγγελάκι, Κούμπινδε 'στὸ μαξιλάρι τὸ ξανθὸ σου κεφαλάκι. Κλείσε τὰ γλυκὰ ματάκια, γιατί ἡ μέρα ἔχει ὀδύση Καὶ ἀλλοῦ ἄλλα παιδάκια πάει ὁ ἥλιος νὰ φωτίσῃ. Σοῦχω στρώση σενδονάκια κάτασπρα, σιδερωμένα Κι' ἀπὸ πρὶν εἰς τὴ θερμάστρα τάχω, φῶς μου, ζεσταμένα.

Ναί, πουλί μου, ἔξω τώρα ὁ κακὸς βορειᾶς θυμώνει Καὶ τὰ ἄλλα τὰ πουλάκια μέσα 'στὲς φωλιὰς παγώνει Μαῦρο, παγερὸ σκοτάδι ὅλα ἔξω τὰ σκεπάζει Καὶ χτυπᾷ 'στὸ παραθύρι ἡ βορρὴ καὶ τὸ χαλάει. Ὅμως μέσα νάμπουν, φῶς μου, δὲν μποροῦν, καὶ μὴ φοβάσαι, Μέσα 'στὴ ζεστὴ φωλιτσα, ὅπου ἵσυχον κοιμᾶσαι.

Γιατὶ ἐγὼ τὸ παραθύρι τῶκλειδα καὶ δὲν ἀνοίγει, Ἔως ὅτου ἡ μαύρη νύχτα μὲ τὰ κρύα χιόνια φύγῃ, Καὶ ζεστὰ-ζεστὰ τριγύρω 'στὸ μικρὸ σου κρεβδάκι Τὲς κουρτίνες ἔχω ἀπλώσῃ, ζαχαρένιον μου ἀγγελάκι. Λοιπὸν ξένοιαστο κοιμήσου — ὅμως πρῶτα τὸ φιλί μου! — Καληνύχτα, θησαυρέ μου, καληνύχτα σου, πουλί μου!

(Παράφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

20 Νοεμβρίου

Οἱ ἀνεκοίνωσε σήμερον κάτι τι ἡ Διάπλασις, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔκαμινεν ὄχι καλὴν ἐντύπωσιν. Ὑστερ' ἀπὸ καλῆς Διαγωνισμὸν, ἀπὸ καλῆς ἀπονομῆς Βραβεῖων, θά εὐρεθοῦν καὶ μερικοί, οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν νὰ τὴν κρίνουν καὶ νὰ τὴν ἐπικρίνουν. Ὁλίγοι εὐτυχῶς, πολὺ ὀλίγοι εἶνε οἱ αὐτοσχέδιοι αὐτοὶ «κριταὶ τῆς κρίσεως» ἀλλ' ὅπωςδήποτε εὕρισκονται καὶ τοιοῦτοι εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι ὀλίγα μόρια ἀλόγως εἶνε ἱκανὰ νὰ πικράνουν ὀλόκληρον γλύκισμα. . .

Καὶ γράφουν πρὸς τὴν Διάπλασιν παραδείγματος χάριν: «Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ Ν α υ τ ο π ο ὕ λ α ἔπρεπε νὰ πάρῃ πρῶτον Βραβεῖον» ἢ: «Ἐγὼ φρονῶ ὅτι ἡ Μ ε λ λ ο υ σ α Κ α λ ι τ ε χ ν ι ς ἀπήντησε καλλίτερον ἀπὸ ὅλους» ἢ: «Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ὁ τάδε μετέφρασε καλλίτερον ἀπὸ τὸν Χ α λ α σ μ ὸ ν Κ ὀ σ μ ο υ.»

Ἄ, ὄχι, ὄχι! Εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτοὶ οἱ κύριοι Ἐγὼ δὲν ἡξέυρουν τί κάμνουν ἂν τὸ ἡξέυραν, ἂν εὕρισκτο κανεὶς νὰ τοὺς τὸ εἴπῃ, δὲν θά τὸ ἔκαμαν ποτέ. Δηλαδή τί θέλουν νὰ ποῦν; Ὅτι αὐτοὶ ἡξέυρουν νὰ κρίνουν καλλίτερα ἀπὸ τὴν Διάπλασιν; ἢ ὅτι ἡ Διάπλασις βραβεύει κατὰ συμπαιδείας καὶ ὄχι κατ' ἀξίαν;

Ἄν εἶνε τὸ πρῶτον, τί κρίμα νὰ μὴν το ἡξέυρῃ ἀπὸ πρῶτα ἡ κυρία Διάπλασις, διὰ νὰ τοὺς προσκαλῇ νὰ κάμνουν τὴν κρίσιν αὐτοὶ! . . Ἀλλ' ἂν εἶνε τὸ δεύτερον; Τότε, διατὶ λοιπὸν νὰ εἶνε φίλοι τῆς Διαπλάσεως; Διατὶ νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς Διαγωνισμούς, ὅπου γνωρίζουν ὅτι ἡ ἀξία παραγωνρίζεται τάχα ἀπέναντι συμπαθειῶν;

Τίποτε. Δὲν εἶνε οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Μὴ λυπησῇ ἀδίκως, Διάπλασις! Οὔτε τὸσον ἐγωϊστὰς θέλω νὰ τοὺς φαντασθῶ, οὔτε τὸσον ἀσεβεῖς. Τὸ κάμνουν ἀπλούστατα ἀπὸ νεανικῆς ἀγνοίας καὶ ἀφέλειαν, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι, ἂν τοὺς εἴπῃ κανεὶς πόσον κινδυνεύουν νὰ παρεξηγηθοῦν, δὲν θά το ξανακάμουν πλέον ποτέ!

21 Νοεμβρίου

Ὑπάρχει μία Βασίλισσα, ἡ ὁποία δὲν εἶνε μεγαλητέρα ἀπὸ τὰς φίλας τῆς Διαπλάσεως; Εἶνε ἡ Γουλιελμίνη, ἡ μικρὰ χαριτωμένη Βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας.

Βασίλισσα τεσσάρων ἐκατομμυρίων ὑπηκόων καὶ τριανταεξ ἀκόμη ἐκατομμυρίων ὑποτελῶν! Τί εὐτυχισμένον κορίτσι! Πῶς θά ἤμπορῇ νὰ κάμῃ, ὅτι θελῇ, καὶ πόσον θά εἶνε εὐχαριστήμενη ἀπὸ τὴν διαρκῆ παντοδυναμίαν τῆς! . . Ὑποθέτω, ὅτι ὅσαι θάπαντήσουν εἰς τὴν Ὑ Κυριακὴν, θά ἤθελαν πολὺ τὴν θέσιν τῆς, ἔστω καὶ διὰ μίαν καὶ μόνην ἡμέραν! . .

Καὶ ὅμως δὲν ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ οὔτε τὸ παραμικρόν! οὔτε ὅ,τι εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ ἐν οἰονδήποτε ἄλλο κοριτσάκι, ἂν ἔχῃ ὀλίγον εὐπόρους καὶ ὀλίγον συγκαταβατικούς γονεῖς!

Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις:

Κατ' αὐτὰς ἡ μικρὰ Βασίλισσα διεσκέδαζεν εἰς τὴν Βιέννην, ὁποῦθεν ἐπανήλθε μ' ἐν τελειότατον ποδήλατον καὶ μὲ περιπαθὴ ἀγάπην πρὸς τὴν ποδηλασίαν. Ἀλλ' ἡ μήτηρ τῆς, (ἡ μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως τῆς Γουλιελμίνης ἀντιβασιλεύουσα) κατελήθη ὑπὸ μεγάλων φόβων καὶ δισταγμῶν, καὶ πρὶν δώσῃ τὴν ἄδειαν τῆς ἐλευθέρας χρήσεως τοῦ ποδηλάτου, ὑπέβαλεν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀντιβασιλείας τὸ ἐξῆς σοβαρώτατον ζήτημα:

«Μία ἐστεμμένη κεφαλὴ εἴμπορεῖ νὰ ποδηλατῇ;»

Ἡ Γουλιελμίνη προσεπάθησε νὰ προκαταλάβῃ τὴν κρίσιν τοῦ Συμβουλίου, καὶ ἐκτὸς τῶν παρακλήσεων, ἔφερε καὶ πολλὰ παραδείγματα «ἐστεμμένων κεφαλῶν» αἱ ὁποῖαι ποδηλατοῦν. Ἀλλὰ τὸ συμβούλιον δὲν ἤκουσε τίποτε καὶ ἀπεφάνθη ἄρνητικῶς:

« Ἀπὸ ὅλα τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀνεφύρατε — εἶπε, — δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓν, διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ὁποῖου νὰ ἐνδιαφέρονται τόσοι ἄνθρωποι. Ἄν συνέβαινε μία πτώσις ἀτυχῆς, θά ἔμενε χωρίς διάδοχον ὁ θρόνος 4 ἐκατομμυρίων ὑπηκόων καὶ 36 ἐκατομμυρίων ὑποτελῶν.»

Καὶ ἡ μικρὰ Μεγαλειότης, μὲ μεγάλην τῆς θλίψιν καὶ ἀπογοήτευσιν, ἠναγκάσθη νάρησῃ τὸ ἀγαπητόν της ποδήλατον καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς ἐν ἀγγλικὸν ἵππῳ.

14 Νοεμβρίου.

Μία κυρία, διερχομένη τὴν ὁδὸν Αἰόλου, χάνει τὸ πορτοφόλι τῆς.

Τὸ εὕρισκε μετ' ὀλίγον ἕνας λοῦστρος, τὸ ἀνοίγει, καὶ βλέπει μέσα πεντακοσίας δραχμάς.

Τότε τί κάμνει;

Τρέχει ἀμέσως καὶ τὸ καταθέτει . . . εἰς τὴν Τραπεζάν ἱσως ἐπ' ὀνόματι του; — Ὁχι, ὄχι! — Τὸ καταθέτει εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, διὰ νὰ δοθῇ εἰς ὅποιον τὸ ἔχασεν, ἀπλούστατα!

Δὲν χρειάζονται σφάλματα εἰς τοιαύτην πράξιν. Χρειάζεται μόνον τὸ ὄνομα τοῦ πτωχοῦ καὶ τιμίου λούστρου: Ὀνομάζεται Γεώργιος Ἀργυρίου.

Ἀδελφερόν.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν «Ποία εἶνε, φρονεῖτε, ἡ μεγαλητέρα εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον;» κάποιος, τὸν ὁποῖον δυστυχῶς δὲν ἐνθυμοῦμαι, ἀπήντησε:

« Δὲν ἡξέυρω διότι ὅλαι αἱ Εὐτυχίαι . . . κρύπτουν τὰ χρόνια των.»

Τὸ ἀπατηλότερον ἐκ τῶν πρισμάτων, ὑπὸ τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ ἴδῃ τὸν εἰσατόν του, εἶνε ὁ Ἐγωϊσμός. Φ.

ΣΟΦΗ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ουδέποτε έως τότε είχα δοκιμάσει την άπληστη δυσμενέμενη της τύχης. Ήμην ανέκαθεν εύπορος και εύτυχης. Άλλ' εξαίφνης με κατέβλησεν η πτωχεία, και κατήντησα να βαδίζω γυμνός, μη έχων τὰ μέσα δια νάγορασσω υποδήματα.

Μελαγχολικός και περιλύπος διά τούτο, είσήλθον μίαν ήμέραν εις τὸν ναὸν τῆς Κούφας, ὅταν βλέπω πλησίον μου ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πόδας. Τότε εὐχαρίστησα τὸν Θεόν, καὶ δὲν ἔλυπῃθην πλέον διότι δὲν εἶχα ὑποδήματα.

Βλέπων δυστυχισμένους σου, μανθάνεις νὰ ὑποτάσσῃς ἀγογγύστως εἰς τὴν τύχην σου. (Ἐκ τῶν τοῦ ΣΑΔΗ)

ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΑ

Αὐτὸ εἶνε τὸ θέμα τοῦ Ποιητικοῦ μας Διαγωνισμοῦ: Ἡ Β α σ ι λ ό π η τ α.

Σᾶς ἀρέσει; σᾶς εὐχαριστεῖ; σᾶς ἐλκύει; σᾶς γλυκαίνει; σᾶς συγκινεῖ; σᾶς ἐμπνέει; Ὡ, τὸ πιστεύω! Καὶ ποῖος μὲν ψυχρὸς καὶ ἀπαθὴς πρὸ τῶν θελημάτων τῆς Βασιλόπητας; Ποῖος, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν λαμβάνει θέσιν περὶ τῆς τραπέζης, μετὰ παλμῶν χαρῶς καὶ ἐλπίδος; Ποῖος δὲν περιμένει ἀνυπομόνως τὴν διανομὴν τῶν τεμαχίων καὶ τὴν φανέρωσιν τοῦ κεκυρημένου... νομίσματος; Ποῖος δὲν εὐφραίνεται τελοσπάντων ἀπὸ ὅλων τὸν οἰκογενειακὸν κύκλον τὸν πρωτοχρονιάτικον, τὸ κέντρον τοῦ ὁποῖου ἀποτελεῖ ἡ ἀβρά, ἡ ώραία, ἡ ἀφράτη καὶ εὐωδιάζουσα Βασιλόπητα.

Πρόκειται λοιπὸν νὰ ψάλετε ἐμμέτρως τὴν Β α σ ι λ ό π η τ α ν. Θὰ κάμετε ἕνα ποιηματάκι μὲ χ ρ ι 1 6 σ τ ι χ ω ν τ ὁ π ο λ ῦ (ὀλιγωτέρους εἰμπορεῖ νὰ ἔχη, περισσοτέρους ὄχι.) Θὰ μοῦ το στείλετε, γραμμένον εἰς ξεχωριστὸν χαρτί με τὸ νόμμά σας καὶ τὸ ψευδώνυμόν σας, (δι' ὁποῖον ἔχει καὶ θέλει νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ ψευδωνύμου του) μὲ χ ρ ι τ ῆ ς 1 5 Ἰ α ν ο υ α ρ ί ο υ 1 8 9 8, ἐγὼ δὲ θὰ τὰ κρίνω ὅλα καὶ θὰ βραβεύσω τὸ καλλίτερον, δημοσιεύουσα αὐτὸ, κατὰ τὸ σύνθηρος.

Ἡ προθεσμία, νομίζω, εἶνε ἀρκετὴ περιλαμβάνει δὲ καὶ τὴν πρωτοχρονιάν, δι' ὅσους θαναμεῖνουν νὰ ἐμπνευσθοῦν ἀμέσως ἐκ τῶν ἐντυπώσεων τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, καθ' ἣν εἰς τὴν οἰκίαν των θὰ κοπῇ ἡ Βασιλόπητα.

Ἀναγκαῖα δῆλωσις.

Μόνον ἐκεῖνοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου καλοῦνται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν τούτον (ὅπως καὶ εἰς πάντα ἄλλον), ὅσοι, ἔχοντες ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Διάπλασιν, ἀποδέχονται ἐκ τῶν π ρ ο τ ῆ ρ ω ν τὴν κρίσιν μου ὡς ἀληθῆ, δικαίαν καὶ ἀμερόληπτον, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε. Ὅσοι ἀπειναντίας νομίζουν, ὅτι μόνον τῶν δύνανται νὰ κρίνουν τὰ ἔργα των καλλίτερα, καὶ ἂν δὲν βραβευσθῶν εἶνε διατεθειμένοι νὰ κηρύξουν ὅτι ἡδικήθησαν, παρακαλοῦνται νὰ μὴ λάβουν μέρος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κατὰ τὴν ἐν τῷ 48ῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθεῖσαν δῆλωσιν, οὐδεμία γίνεται ἐγγραφή εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἢ ἀνανέωσις, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς προπληρωτέας.

Πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», εἴτε νέος εἴτε παλαιός, τοῦ ὁποῖου ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ εἰκοστὸν αὐτῆς ἔτος 1898 θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1898, δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι δώρων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ διὰ κλήρου κατὰ τοὺς ἀκολούθους ὁρους:

Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν συνδρομητῶν, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1898 θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1898, θὰ τεθῶσιν ἐν τὸς κληρωτίδω. Καὶ τὴν 11 Ἰανουαρίου, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 3 μ. μ. ἐν ἐν τῷ Γραφείῳ μας, ἐνὸς ἐπιτροπῆς ἐκ προσώπων γνωστών, ἡς τὸ πρακτικὸν κατόπιν θὰ δημοσιεύσῃ, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ παρευρεθῶσιν ἐκ τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐνδιαφερομένων, θὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῆς κληρωτίδος ἑκατὸν συνδρομητῶν τὰ ὀνόματα, οἱ ὁποῖοι θὰ κερδίσουν τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα.

- Ο 1ος. Ἐν ὥρολόγιον τῆς τσέπης ἀργυροῦν, ἀνδρικὸν μὲν ἂν ὁ λαχνὸς πέσῃ εἰς συνδρομητὴν, μικρὸν δὲ γυναικεῖον ἂν πέσῃ εἰς συνδρομητρίαν. Ἀξίας δρ. 60
- Ο 2ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου. Ἀξίας δρ. 30
- Ο 3ος. τοὺς ἐξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ἐξοσεὶ χιλιᾶδες λευγαὶ ὑπὸ τὴν θάλασσαν, — β') Ὁ Μεσημβρινὸς ἀστὴρ, — γ') Αἱ μέλαναι Ἰνδίδαι, — δ') Ὁ Σανσέλωρ. Ἀξίας δρ. 29
- Ο 4ος. Ἐν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου. Ἀξίας δρ. 25
- Ο 5ος. Μίαν συσκευὴν γραφεῖου: ἦτοι μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρους, πέννες, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπτήρα κτλ. κτλ. Ἀξίας δρ. 25
- Ο 6ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, — β') Ρωθύρος ὁ κατακτητής, — γ') Τύχαι 3 ρώσων καὶ 3 ἄγγλων. Ἀξίας δρ. 22
- Ο 7ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ἡ σχολὴ τῶν Ροβινσόνων, — β') Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009,672, — γ') Τὰ πενταχόσια ἑκατομμύρια. Ἀξίας δρ. 18
- Ο 8ος. Ἐν ἐξυπνητήριον ὥρολόγιον τῆς τραπέζης. Ἀξίας δρ. 15
- Ο 9ος. Τὸ δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη. Ἀξίας δρ. 15
- Ο 10ος. Μίαν ὥραιαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου. Ἀξίας δρ. 12
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (11-20) ἀνὰ μίαν ἔτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1899. Συνδρομαὶ ἐν ὅλῳ 10 ἐσωτερικαὶ ἢ ἐξωτερικαὶ κατὰ μέσον ὅρον. Ἀξίας δρ. 100
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (21-30) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἦτοι ἕνα τοῦ 1894 καὶ ἕνα τοῦ 1895. Τόμοι ἐν ὅλῳ 20 πρὸς 7 δραχ. Ἀξίας δρ. 140
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (31-40) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὅλῳ 50. Ἀξίας δρ. 50
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (41-50) ἀνὰ ἓν Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν χ ρ υ σ ό δ ε τ ο ν, τιμώμενον δρ. 5. Τὰ δέκα ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ. 50
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (51-60) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρεϊπώλου», μυθιστορήματος μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10 Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (61-70) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας» μυθιστορήματος μετὰ 22 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (71-80) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10. Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (81-90) ἀνὰ ἓνα τόμον τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. Τόμοι ἐν ὅλῳ 10. Ἀξίας δρ. 40
- Οἱ δέκα τελευταῖοι (91-100) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων» τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 10 ἀντίτυπα. Ἀξίας δρ. 15
- Σύνολον ἀξίας τῶν διὰ κλήρου διανεμηθησομένων δώρων Δραχ. 721

Η ΔΙΕΓΟΥΝΣΙΣ

τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 385)

— Καὶ τώρα, ἂς ἐνδυσθῶμεν τὰ λάφυρα τοῦ ἡττημένου! εἶπεν ὁ Πέτρος φαιδρῶς. Εἶνε παλαιὰ κάπως, ἀλλὰ κα-θαρά. Ἐλπίζω ὅτι μὲ αὐτὰ θὰ φανώμεν ἀσπροπρόσωποι.

Καὶ οἱ δύο ἀδελφοί, ἅφ' οὗ ἐπλύθησαν, ἐμυρώθησαν, ἐκτενίσθησαν καὶ ἐνεδύθησαν εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἐκτύπησαν τὸν κώδωνα.

— Πεινᾶς, μωρὲ Γιάννη;

— Μπρέ, θὰ ἤμουν ἱκανὸς νὰ φάγω ὅλον τὸ Ὀρθόπτερόν σου. Ἀμ' ἐσύ, Πέτρε;

— Ἐγώ; ἐγὼ θὰ ἤμουν ἱκανὸς νὰ φάγω ὅλο σου τὸ ψαράδικο!

Ἡ Βερενίκη ἐνεφανίσθη σχεδὸν συγχρόνως μὲ τὸν κώδωνισμὸν καὶ ὠδήγησε τοὺς ξένους εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου τοὺς ἐπερίμεναν ὁ πατὴρ καὶ αἱ τρεῖς τὸν θυγατέρας.

Μήτηρ δὲν εἶφαίνοτο πονεῖν. Θὰ εἴλε-πεν, ἢ θὰ εἶχεν ἀποθάνῃ, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ, διότι αἱ ἐνδυμασίαι τῶν δεσποινίδων, καὶ τὸ φαιδρὸν καίτοι συνεσταλ-μένον ὕφους των, πᾶν ἄλλο ἐμαρτύρουν ἢ πένθος.

Ἀλλὰ προπάντων ὁ πατὴρ ἦτο περι-χαρῆστατος, καὶ ὁμιλητικώτατος, καὶ δια-χυτικώτατος, ὅσον ἦτο πρὸ δύο ὥρων ἄ-γριος καὶ ἀπότομος. Ὅποια ἐξαφνικὴ με-ταμόρφωσις! Καὶ αὐταὶ αἱ δεσποινίδες ἐδυσκολεύοντο νὰ αναγνωρίσουν τὸν γεννή-τορα!

«Χρ! δὲν μᾶρέσουν καὶ πολὺ αὐτὰ τὰ καμώματα! ἐσκέφθη ὁ Πέτρος. Μή-πως μᾶς πέρνει γιὰ ἑκατομμυριούχους καὶ θέλει νὰ μας κάμῃ νὰ του πληρώ-σουμε διπλὰ καὶ τριπλὰ τὴν σκεπὴν του;»

Ἐν τούτοις ἐχαίρετίζονταν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη μὲ μεδιζήματα καὶ φιλοφρονή-ματα πολλὰ καὶ ἀμοιβαῖα.

— Φίλοι μου, εἶπεν ὁ πατὴρ, τείνων πρὸς τοὺς νέους τὴν χεῖρα· εἶμαι εὐτυχὴς πού σας δέχομαι ὑπὸ τὴν πολυπαθὴ στέ-γην μου, (τώρα μάλιστα ποῦ ὅπως δὴποτε ἐδιορθώθη.) Σᾶς παρακαλῶ δὲ νὰ θεω-ρήτε τὸ σπίτι μου ὡς ἰδικόν σας.

— Πῶς! καὶ αἱ ζημίαι; καὶ ἡ ἀπο-ζημίωσις; εἶπεν ὁ Ἰωάννης, μὴ δυνη-θεῖς νὰ κρατηθῇ.

— Ὡ, ἀφῆστέ τα τώρα αὐτὰ, παι-διά μου! (βλέπετε ὅτι τοὺς ὠνόμαζε καὶ «παιδιά του» τώρα.) Ἀπειναντίας ἐγὼ πρέπει νὰ δοξάσω τὸν Θεὸν διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς ἀγκυράς σας, καὶ σεῖς πρέπει νὰ ξεχάσετε ὅ,τι σᾶς εἶπα πρὶν...

Τὶ ἐσήμαιναν ὅλ' αὐτὰ; Οἱ δύο νέοι καὶ αἱ τρεῖς δεσποινίδες ἐκυττάζοντο ἐκ-πληκτοί.

— Ἀφ' οὗ λοιπὸν φαίνεσθε, κύριέ μου, τόσο καλὸς πρὸς ἡμᾶς, ἂν καὶ ἐπαρου-σιάζομεν ἐδῶ μὲ τόσο ἀσχημον καὶ

ἀπότομον τρόπον, — πρέπει νὰ σας εἴ-πωμεν ποῖοι εἴμεθα. Ὀνομάζομαι Ἰωάν-νης· ἅπ' ἐδῶ εἶνε ὁ δεύτερος ἀδελφός, ὁ Πέτρος, μένει δὲ ἀκόμη εἰς τὸν οἰκο-γενειακὸν μας πύργον καὶ τρίτος ἀδελ-φός, ὁ Στέφανος, μαζὶ μὲ τὸν πατέρα μας, τὸν ἱππότην. Εἴμεθα γάλλοι, ἀπὸ τὸν Ἀγιὸν Στέφανον, καὶ τὸ ἐπίθετόν μας εἶνε Μαντζουράνας.

— Μπᾶ! σὰν τὸ δικό μας! ἐπιθύρι-σεν ἡ μελαγχροινὴ.

— Ἀ, σὰν τὸ δικό μας! εἶπεν ἡ ξανθὴ.

— Ὡ, ὦ! σὰν τὸ δικό μας! ἀνέ-κραξεν ἡ καστανὴ, κροτούσα τὰς χεῖρας.

Ὁ πατὴρ ἔπεσεν ἀμέσως καὶ ἄνευ διατυπώσεων εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἀνε-ψιῶν του. Naί, τὸ οἰκόσημον τῶν χειρο-κτίων τῶ εἶχεν ἀποκαλύψῃ τὸ μυστή-ριον. Τὰ ἐγνώριζε

τὰ πράσινα ἐκείνα γάντια καὶ αὐτός! Καὶ ἰδοὺ πόθεν ἡ συγκίνησις του, ἡ καταπράυνσις του, ἡ αἰφνιδία του με-ταμόρφωσις!

«Εἶμαι ὁ θεὸς σας!» ἐβροντοφῶνει μετὰ τῶν τεσσάρων ἡχηρῶν φιλημάτων, ἐπὶ τῶν τεσσάρων παρειῶν τῶν δύο νέων.

— Ἀ! ὦ! εἴ-σθε ὁ θεὸς μας! εἶπον ἐν θυφύδι ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάν-νης. Τότε λοιπὸν ἅπ' ἐδῶ εἶνε αἱ ἐ-ξαδέλφαι μας;

— Βεβαίωτα!

Μόλις τὸ ἤκου-σαν οἱ κύριοι ἐξά-δελφοί, καὶ ὥρμη-σαν, προτείνοντες τὰ

χειλῖν, πρὸς τὴν μελαγχροινὴν, τὴν ξανθὴν καὶ τὴν καστανὴν. Ὀλίγον ἔλειψε μᾶ-λιστα νὰ φιλήσουν ἀπὸ τὴν χαρὰν των καὶ τὴν Βερενίκην. Αὐτὸς λοιπὸν ἦτο ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς των, ὁ Μαντζου-ράνας, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναχωρήσῃ πρὸ εἰκοσαετίας εἰς τὰς Κάτω Χώρας, κα-θὼς ἔλεγαν; — Μάλιστα αὐτός! Καθ' ὅδον εἶχε σταματήσῃ εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ὀστάνδης, ὅπου ἐνυμνεύθη ὀρφα-νὴν τινα βελγίδα, κληρονόμον τοῦ ἀγρο-τικοῦ ἐκείνου οἰκίσκου καὶ τῶν περὶ τὸ γαίω.

Ἡ κυρία Μαντζουράνα ὁμῶς ἀπέθα-νεν ἐνωρίς, ἀφῆσας εἰς τὸν σύζυγόν της τρεῖς μικρὰς θυγατέρας μὲ τὴν γραίαν καὶ φλόαρον Βερενίκην. Ὀλ' αὐτὰ τὰ διηγήθη ὁ θεὸς μὲ ὀλίγα λόγια, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἐγνώριζαν, ὅτι ἡ μελαγχροινὴ ἐξαδέλφη

ὠνομάζετο Ἰωάννα, ἡ ξανθὴ ἐξαδέλφη Πετρίνα καὶ ἡ καστανὴ ἐξαδέλφη Στε-φανία, ὅπως καὶ οἱ τρεῖς ἐξαδέλφοι: Ἰωάννης, Πέτρος καὶ Στέφανος. Οὐδὲν τούτου φυσικώτερον: Οἱ τρεῖς ἀνεψιοὶ εἶχον ἡδὴ γεννηθῇ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔδωκε κατόπιν εἰς τὰς θυγατέρας του τὰ ἴδια ὀνόματα εἰς ἀνά-μνησιν τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς πατρίδος.

Διαρκούντος τοῦ πλουτοῦ καὶ φαιδρο-τάτου γεύματος, — εἶχε καὶ κάτι ἀστα-κούς! καὶ κάτι κρασιά! — ὁ θεὸς ἐσυ-νέχισε τὴν ἱστορίαν του: Ἐπειδὴ δὲν ἦτο πλούσιος, καὶ ἐπειδὴ εἶχε τρεῖς θυ-γατέρας, αἱ ὁποῖαι ἤθελαν τρεῖς προῖ-κας, ἐσκέφθη νὰ κατασκευάσῃ τοὺς τρεῖς ἐκείνους ἀνεμομύλους. Καθεμία λοιπὸν εἶχε τὸν μύλον της: ὁ πρῶτος ἄλθε

βρύζαν, ὁ δεύτερος σῖτον, ὁ τρίτος ξη-ρὰ ὄσπρια. Τοὺς διηύθυνεν ἕνας γέ-ρων μυλωνᾶς μὲ βαθείας ρυτίδας εἰς ὅλον τὸ πρόσωπον, γεμάτας πάντοτε ἀπὸ ἄλευρα παντο-ειδῆ. Καὶ ἀπὸ δε-καπενταετίας ἦδη ὅσα χρήματα ἀπέ-φερεν ἡ ἐργασία τῶν τριῶν ἀνεμομύ-λων, ἐφυλάσσοντο ἐπ' ὀνόματι τῶν τριῶν ἀδελφῶν.

Ὁ θεὸς Μαν-τζουράνας εἶπεν εἰς τὸ τραπέζι τρία πράγματα πολὺ φρόνιμα:

«Ἦμουν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργα-σίας καὶ τῶν ἀνε-μομύλων. Ἐγὼνα λοιπὸν μυλωνᾶς.»

«Καὶ ἂν ἀλεύρωσα ὀλίγον τὸ οἰκόση-μόν μας, δὲν ἔπαυσα δι' αὐτὸ νὰ εἶμαι Μαντζουράνας.»

«Ἐπειτα, ἀγαπητοί μου ἀνεψιοί, εἴτε μυλωνᾶς εἶνε κανεὶς, εἴτε ἀεροναύτης, εἴτε ψαράς, φθάνει νὰ ἔχη τὴν καρδίαν του ὡς οἰκόσημον. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν!»

Μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου πιάτου, ἔλαβον καιρὸν καὶ οἱ δύο ἀδελ-φοὶ νὰ διηγήθωσιν τὰς ἀτομικὰς των πε-ριπετείας. Καὶ ὅταν ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἐξαδέλφοι καὶ ἐξαδέλφαι ἐφέρον-το μετὰ τῶν ὡς νὰ ἐγνώριζοντο ἀφότου ἦσαν εἰς τὸν κόσμον. Καὶ ὁ μὲν Ἰωάν-νης ἔλεγεν εἰς τὴν Ἰωάνναν φαιδρῶς ὅτι ἦτο μελαγχροινὴ, ἐπειδὴ ἦτο κυρία τοῦ μύλου, ὁ ὁποῖος ἄλθε βρύζαν, ὁ δὲ Πέτρος ἐβεβαίωνεν εὐγενῶς τὴν Πε-τρίναν, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν παρά νὰ εἶνε ξανθὴ καὶ λευκὴ, ἅφ' οὗ ὁ μύλος

Ο θεός Μαντζουράνας.

γροχημένη. Μοῦ την στέλλουν ἡ *Ροδοδάκτυλος Ἥως*, ἡ *Τοξότης Ἀρτεμις* καὶ ἡ *Ἀγκυρα τῆς Ἑλπίδος*. Μὰ ἔκαμα κατὰ γέλια, κατὰ γέλια μὲ τὸ ἐπιστάδιον ποῦ μου περιγράφουν!

Πλατεῖα τῶν Ὑψηλῶν Ἀλωνίων, Ἄρατε. *Ἑλληρικὸν Τορπιλοδόλον*, — δεκτὰ τὰ νέα ψευδώνυμα — σὰς ἀσπάζονται καὶ τοὺς τρεῖς. Ἀλλὰ δὲν ἐνόησα τίποτε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν πλαστογραφημένων ἐπιστολῶν. Ποῖος τὰς ἐπλαστογράφησε καὶ διατί; Ἄναμένω ἀπάντησιν.

Ἀπεναντίας πολὺ σύντομος μοῦ ἐφάνη ἡ ἐπιστολή σου, Ἀτρώμητε *Λέων*... Νὰ μου φιλήσης τὴν ἐξαδέλφη σου ἡ ὁποία μάγαπᾷ τόσο, καὶ ὡς ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἀπολυσιμώτατον καὶ τῆς πολυτιμωτάτης θήκης ἄξιον θεωρεῖ τὸ φυλλάδιον μου!

Θαλασσία Ἀῖρα, (δεκτὸν) χαίρω πολὺ ποῦ ἐνδιαφέρεσαι διὰ τὰς Κυριακάς, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν λαμβάνης μέρος, διότι σ' εὐχαριστοῦν ὑπερβολικὰ «ἡ ποικιλία τῶν γούστων καὶ ἡ ἀπονομή τῶν βραβεύσεων». Νὰ μου φιλήσης καὶ τὰς ἀδελφούλες σου, Ἄνναν, Σαπρὼ καὶ Χαρίκλειαν, αἱ ὁποῖαι ἅμα ἀκούσουν διὲν ἤλθεν ἡ Διαπλάσις, κράζου με μίαν φωνήν: «Καλὸς τινε τῇ φίλῃ μας!»

Ἀγαπητὴ μου **Κλεοπάτρα Ζαφανιάρη**, εἰς τὸ χειρόγραφόν τοῦ *νι*, ὅταν δὲν εἶνε καλὰ χωρισμένοι, διαβάζεται ὡς *κ'* καὶ ἐκ τούτου προῆλθε τὸ λάθος, τὸ ὁποῖον θὰ διορθώσω. Ὡς πρὸς τὰ φυλλάδια, σὲ παραπέμπω εἰς ὅσα ἔγραφα εἰς τὸ προηγούμενον πρὸς τὸν *Χρυσάετον*. Διατί νὰ μὴ με εἰδοποιήσῃς ἀμέσως διὲν δὲν ἔρχονται, διὰ νὰ σταματήσω τὴν ἀποστολήν; Εἶνε δίκαιον νὰ στείλω δύο φορές 26 φυλλάδια; Πρέπει, ἀγαπητή μου, νὰ ταγοράσῃς.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν: Ὁ *Κύκλωψ Πολύρρημος* μετὰ τὴν *Κροκόπεπλον Ἥω* — ὁ *Σπυρ. Θ. Τσοῦβαλης* μετὰ τὸν *Κωνσταντῖνον Ἀντωνόπουλον* καὶ *Πέτρον Κ. Γεωργιάδην* — ὁ *Τρικυμῶδης Μαλέος* μετὰ τὴν *Ἑλένην Καμηλιέρη* — ἡ *Θέλ-ποσσα* μετὰ τὸ *Κῆμα τῆς Σαλαμῖνος*, καὶ *Ξα-θηρὴν Κατεζώτισσαν* — ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέ-χνης* μετὰ τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον* καὶ τὴν *Κεφα-ληριακὴν Ρομπόλαν* — τὸ *Συριανὸν Λουκοῦμι* μετὰ τὸν *Δὸν Κολοκύθα Πατέρα* — ἡ *Λευκὴ Χιδὼν* μετὰ τὸν *Ὀλύμπιον Δία*, ἡ *Ἀψε-Σθύσε*, Ὁρφέα, *Μοραχὴν* τῆς *Περτέλης*, *Δάφνην*, *Μαρίαν Ν. Λεβίδου* καὶ *Ἑλλην Πάλλη* — τὸ *Ῥόδον* τοῦ *Ἀπριλίου* μετὰ τὸν *Νικόλαον Α. Λίβαν* — τὸ *Ἰόνιον Πέλαγος* μετὰ τὸν *Ἀρ-χινάναρχον Θεμιστοκλέα*, *Δὸν Κιχώτην*, *Ἰωάννην Καποδίστριαν*, *Κόντε Ῥαπαρ-άκην*, *Ἀετὸν τῶν Ὁρέων*, *Δὸν Κολοκύθα Πατέρα*, *Θαυμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν* καὶ *Χαλασμὸν Κόσμου* — ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος* ἡ *Ἴρις* καὶ ἡ *Ταταγραῖα Κόρη* μετὰ τὸν *Ἀρχι-ναύαρχον Θεμιστοκλέα* καὶ *Ἑκτορα τὸν Τρώα* — ὁ *Φιλελεύθερος Ἑλληὴν* μετὰ τὸ *Ἔτσι Θέλω*, *Πανδαιμόνιον*, *Ἀραπάκον*, *Δὸν Κολοκύθα Πατέρα*, *Ἀντιγόνην* καὶ *Ἀσπροποταμίτην* — ἡ *Ταταγραῖα Κόρη* μετὰ τὴν *Καρδερῖαν*, *Δὸν Κιχώτην*, *Ἀρχιζέλιον*, *Ἀφελὴ Καρ-δία* καὶ *Μαρίαν Βερεσσανοπούλου* — ἡ *Ξα-θηρὴ Κατεζώτισσα* μετὰ τὴν *Ἀφελὴ Καρδία* *Ξαθηρὴν Γαλατομαῖαν*, *Ἀττικὴν Ἡμέραν*, *Ἀρθισμένην Λεμονιά*, *Ἀφροέσσαν* καὶ *Τα-ταγραῖαν Κόρη* — ὁ *Φιλέλλην Μικρασιά-της* μετὰ τὸν *Ἑλλησποντον*, *Ταῖν-Ταῖν* καὶ *Τσοκνίταν* — ἡ *Ρομηοπούλα* μετὰ τὸν *Ἀν-δρεῖον Ἀργοναύτην* — ὁ *Ἡρασιὸς* μετὰ τὴν *Μολαίτην* — ὁ *Ζακχαῖος* μετὰ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα*, *Πρόσφυγα Βολιώτισσαν* καὶ *Χριστίναν Ἰωαννίδου* — ὁ *Τρικυμῶδης Μα-λέας* μετὰ τὴν *Ἑλένην Καμηλιέρη* — τὸ *Ἐν-δοφον Μεσολόγγιον* μετὰ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ μετὰ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα* — ὁ *Ἀρα-τος* μετὰ τὸν *Ἀρναῖον Ποταμὸν* — ἡ *Πλα-τεῖα τῶν Ὑψηλῶν Ἀλωνίων* μετὰ τὴν *Ἴριδα*.

Ἡ *Ξενητευμένη Ἡπερωτίσση* μοῦ ἔστειλε

ἐν τετραδίων Μ. Μυστικῶν, χωρὶς νὰ μου ση-μειώσῃ πρὸς ποῖον θὰ το στείλω. Καὶ το ἐφύ-λαξα, ὡς νὰ μου γράψῃ.

Ἀσπασμοὶ πληροφοροῖται. — Ὁ *Κερα-νοβολὸς Ζεὺς* ἐρωτᾷ τὸν *Μαῦρον Πρίγκιπα* διατί δὲν ἀπῆλθεν εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστο-λήν του — ἡ *Κόρη τοῦ Ζαλόγγου* ἀσπάζεται τὴν *Βωπίδα* καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν Ἀλ-ληλογραφίαν μετὰ τὴν *Κόρην τοῦ Πηλίου* — ἡ *Θέλποσσα* συγχαίρει τὸν *Ἑλληδοφόρον* διὰ τὸ *Βραβεῖον* — τὸ *Ἰόνιον Πέλαγος* ἐρωτᾷ τὸ *Ἀψε-Σθύσε* πῶς πηγαίνουν τὰ μαθήματα; ὁ δὲ *Ἀ-νεμοστρόβιλος* διατί δὲν τῷ ἐφανέρωσε τὸ νόμῳ του, ὅπως *κ'* ἐκεῖνος; — ἡ *Λευκὴ Χιδὼν* ἀσπά-ζεται τὴν *Ἑλλην Πάλλη* — τὸ *Συριανὸν Λου-κοῦμι* συγχαίρει τοὺς βραβευθέντας πέρα-πέρα! — ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος*, *Ταταγραῖα Κόρη* καὶ *Ἴρις* συγχαίρουν κατὰ *Ἑκτορα τὸν Τρώα* τὸν συγχαίρουν ἀκόμη καὶ ἄλλοι πολλοί, καθὼς καὶ τὸν *Ἑλληδοφόρον*, τοῦ ὁποῖου ἡ θαλασσογραφία ἔκαμε λαμπρὰν ἐντύπωσιν — ἡ *Μοῦσα* τῆς *Ἀστρονομίας* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὴν *Μα-ρίαν Πανδάνην* — ὁ *Ἐκτωρ* ὁ *Τρώς* εὐχαρι-στεῖ θερμῶς τὸ *Ἀσημένιον Κῆμα* καὶ ὅσους τὸν συνεχάρησαν — ὁ *Καραβότατος* εὐχεται εἰς τὴν *Δάφνην* περαστικὰ (μὰ εἶνε ἄρρωστὴ ἡ ἀγα-πητὴ μου φίλη;) — ὁ *Ἀτρώμητος Λέων* ἐρωτᾷ τὴν *Λευκὴν Χιδὼν* πότε θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα;

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διά-πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Ξενητευμένην Πουλί* (βραβεῖον ἐστάλη.) *Γλυκεῖαν Ἑλπίδα* (καλῶς ἤλθε ὁ καλὸς μπαμπᾶς!) *Ξαθηρὴν Γα-λατομαῖαν* (πέρασε τὸ ματάκι;) *Π. Καροῦ-σον* (ἡ ἐρώτησις δὲν ἦτο διὰ νάνησυχάσης, ἀγα-πητέ μου!) *Ἀνδρεῖον Σουλῶτην*, *Ἀσραπήν*, *Φιλόμουσον* (ναί, ἀγαπητέ μου, λαμβάνω τὰ γράμματά σου καὶ σοῦ ἀπαντῶ πάντοτε!) *Λύρην* τοῦ *Ὁρφέως* (εὐχαριστῶ ἀγγελίας θὰ στείλω προσεχῶς.) *Ἑλληδοφόρον* (ὁ ὁποῖος δὲν εἴμπο-ρεῖ νὰ μου περιγράψῃ πόσον ἐγάρη ὅταν εἶδε τὴν θαλασσογραφίαν του τυπωμένην!) *Ἀτρώμη-τον Θαλασσομάχον* (τὸν ὁποῖον δὲν θὰ εὐχα-ριστήσω διὰ κατὰ *Ἑλλην* ποῦ μοῦ ἔστειλε, διὰ νὰ μὴ τὸν ἐνοήσουν οἱ ἄλλοι;) *Ἀνδρεῖον Εὐ-ζωνον* (δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος; ἀλλὰ καλλι-τερα εἶνε νὰ στείλῃς;) *Φιλελεύθερον Ἑλληνα*, *Φιλόμουσον Παῖδα* (ἂν ἐν τῷ μεταξύ σοῦ ἐλει-ψε κανὲν φυλλάδιον, γράψε μου νὰ σοῦ το στείλω;) *Φιλέλληνα Μικρασιάτην* (ἀνυπο-μονῶ νὰ μάθω διὲν σοῦ ἐπέρασεν ἐντελὼς τὸ μάτι;) *Ἀκτίνα Ἥλιον* (τὴν ἐκ *Μακροχωρίου* ἐξετελέσθη ἡ παραγγελία.) *Κασιόπειαν*, *Γα-λαξίαν* (ἐλπίζω ὅτι καὶ μ' ἔλα τὰ ἀγγλικά, θὰ εὐρίσκησ ὀλίγον καιρὸν νὰ μου γράψῃς!) *Ἀγκυ-ραν τῆς Φιλίας* (εἰς τὴν ὁποίαν τόσο ἤρεσαν αἱ εἰκόνες τῆς *Ε'* Κυριακῆς, ὥστε ἀμέσως τὰς ἐξωγράφισα!) *Πολυδύκην Ξεράκην*, *Σοφὸν Πιττακόν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Νοεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἐν ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταὶ τῆς *Διά-πλάσεως* τῶν Παιδῶν ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπευθεῖσας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρῶνουν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίτας κ.κ. *Ἀδελφοὺς Χαῖτα*, εὐγενῶς ἀποδεχθέντας, κα-τόπιν παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχουσιν τὴν εὐκολίαν ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν *Διά-πλάσιν* καθ' ὅλην τὴν Ρουμανίαν.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιότερων ἐτῶν συνδρο-μῆς, ἢ ἀσπάζοντες πόλεως τῆς Ρουμανίας δύν-ανται νὰ στείλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ.κ. *Ἀδελφοὺς Χαῖτα*, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν *Διά-πλάσιν* τῶν Παιδῶν.

Εκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1897.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 29 Δεκεμβρίου. ε.

610. Συλλαβογράψος.

Δυὸ σύνδεσμοι! καὶ ἀνάμεσα ἐὰν θελῶσι τῶνοι, ἀμέσως ἔναν Ἀσκητῆν ἡ λύσις φανερώνεται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λόρδου Ὑβρῶνος.

611. Στοιχειογράψος.

Εἰς σύνδεσμον πολὺ γνωστὸν ἐν γράμμα ἂν προσ- [θέσης] τοῦ σώματός σου μέλος τι εὐθὺς θάποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀντισμένης Ἀμυδαλῆς.

612. Ἐνιγμα ἀηδῶδες.

Ἐγὼ πίνω τὸ αἷμά μου καὶ τρώω τὰν τερά μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βωπίδος.

615. Μωσαϊκόν.

Ἡ Ἀτταρίς, ἡ Δάφνη καθὼς καὶ ὁ Παταράκ τὸ Ἄρμα τοῦ Ἥλιου μαζί μετὰ τὸν Τίχ-Τάκ θὰ δώσουν ἕνα γράμμα! καὶ σεις μετὰ προθυμίαν θὰ κάμετε ἀμέσως τὴν αὐτοκρατορίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπυρ. Θ. Μιχαλὰ Τσοῦβαλη.

614. Πυραμῆς.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγινώσκειται τὸνομα Ἀθηναίου στρα- τηγοῦ· αἱ δὲ 8 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάποτελῶσι τὸνομα Λακεδαιμονίου στρατηγοῦ, αἱ ἀνωτέρω 6 τὸνο- μα ἀρχαίας Ἑλληνικῆς πόλεως, αἱ ἀνωτέρω 4 νήσου καὶ αἱ ἀνωτάται 2 ἄνθους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Σολομῶντος.

615. Ζήτα.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε εἰς τὴν κο- ρυφὴν νάναγινώσκειται τὸνομα Ἑλ- ληνικοῦ νομοῦ, εἰς τὴν βάσιν νο- μῶν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω χώρας τῆς Ἀσίας· αἱ δὲ στιγμαὶ οὕτως, ὥστε αἱ ἀναγινωσκόμεναι λέξεις νὰ σημαίνουσι: α') Ἀμυντικὸν ὄπλον. β') Μυθολογικὸν πρό- σωπον. γ') Φιλέλληνα ποιητήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παληκάρη τῆς Λαζίας.

616-619. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμ- ματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλ- λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις: ὠτίον, Ἰταλός, ὕψαλος, λιμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλότου.

620. Ἀκροστιχίς.

Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν ζητουμένων λέ- ξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ζώου.

1, Νῆρος. 2, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 3, Ποτα- μός. 4, Στρατηγός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ Ἀννίβα.

621. Ἑλλησποσύμφωνον.

α-αῖω-αἰεῖος-εἰεῖ-α-εἰη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18 Ὀκτωβρίου 1897.

547. Ὑρᾶς (υ, ρᾶς). — 548. Κόλαξ, κό- ραξ. — 549. Λιμὴν (λ' = 30, μὴν = 30 ἡμέραι, λ' = 10).

550. ΑΘΗΝΑ. — 551-556. 1, Ἀχελῷος. 2, Νεῖλος. 3, Πηνειός. 4, Ῥῆνος. 5, Ροδανός. 6, Ση- κούνας. — 557. Τοῦ κόλα- κα τὰ χεῖλη ἐκεῖ που σ' ἐ- παίνουν ἐκεῖ σὲ περιπαλοῦν καὶ σὲ καταφρονοῦν, καὶ σ' ἐπαινᾷ πάντα μετέλως καὶ σκόπῳ, γὰρ νάπολαύσῃ μόνον ὀφέλεια καὶ καρπὸ.

558. ΖΕΥΣ (1, Τραπεζοῦσαι. 2, Κρεῶν, 3, σαῖρα. 4, Κᾶσος). — 559. ΑΝΤΙΛΟΠΗ (1, ΑΝΙΒΑΣ. 2, ΤΙΒΕΡΙΣ. 3, ΔΟΦΟΣ. 4, ΠΗΛΙΟΝ).

— 560. Τῷ δυστυχῶντι μὴ ἐπιτέλα. — 561. Αἱ πόλεις ἔχουσιν ὑπὸνόμενους.